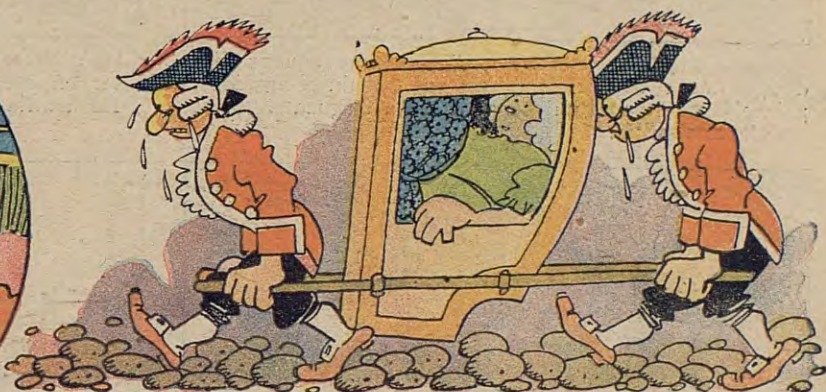


WPROLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

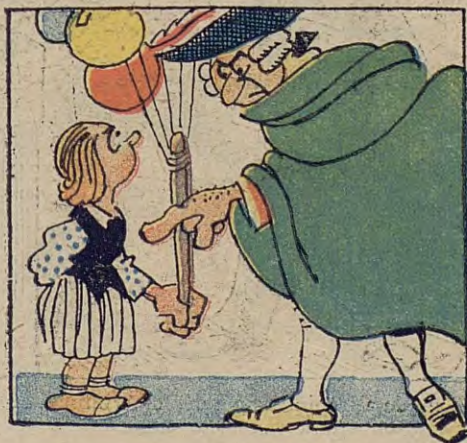
Un zeppelin primitiu



La comtessa Eva Porada — és molt grossa i molt pesada.



Per tal que no pesi tant — els criats tramen un plan.



Amb bombes que han adquirit



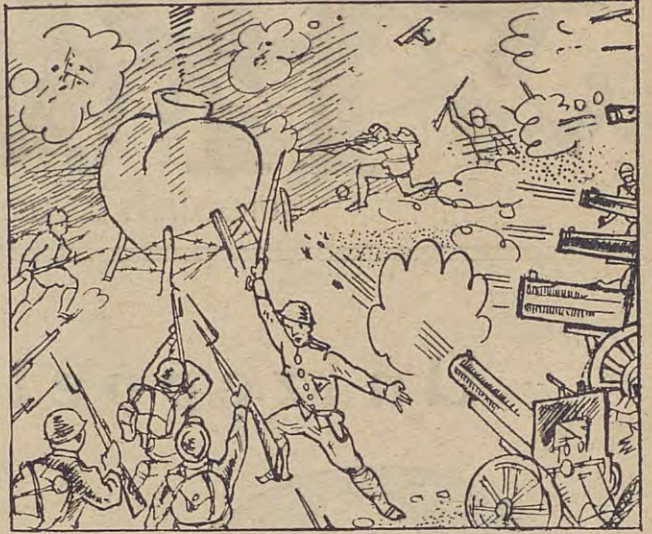
llur fato han alleugerit.

Chorexic

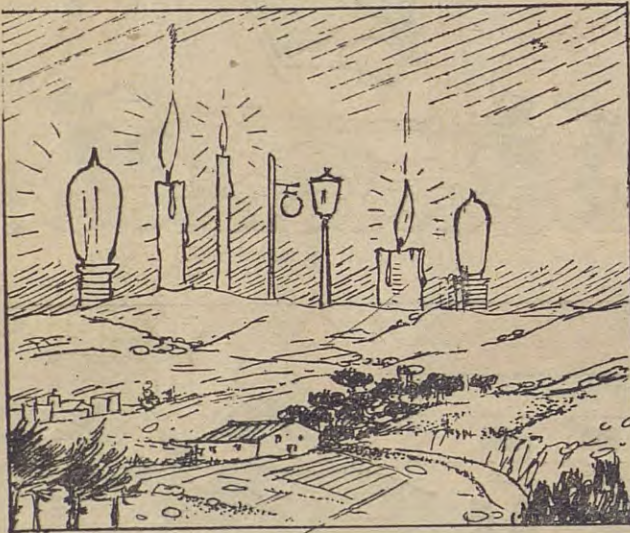
Com interpreta en Crispí les notícies de la premsa



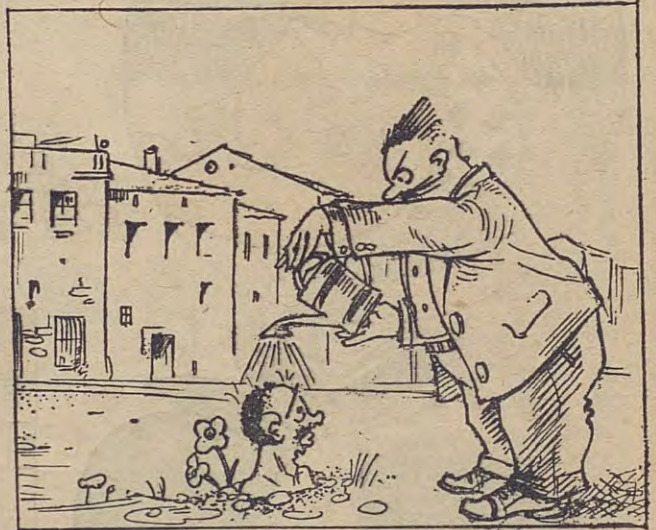
Kan-Kan (per telèfon).—S'ha tractat aquests dies d'augmentar el sou dels empleats que tinguin obligacions, puix els pobres amb un sou petit tenen d'aguantar tot el pes de la família.



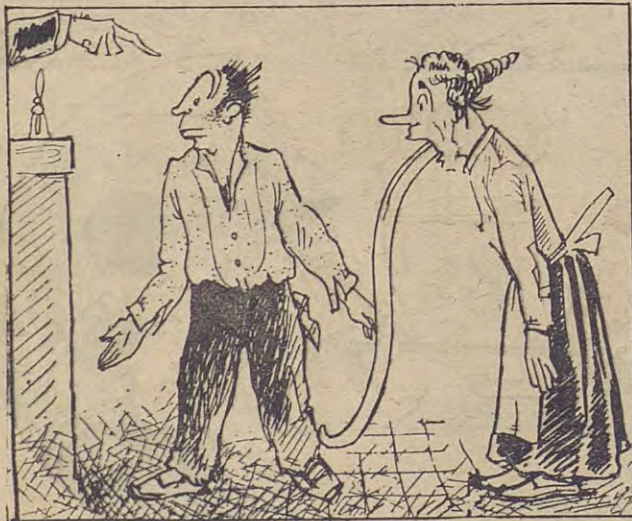
Vilatova de Baix (per cable).—A la fi s'ha pogut posar en clar que l'entermetat que sofria el savi doctor Kamamilla eren atacs al cor.



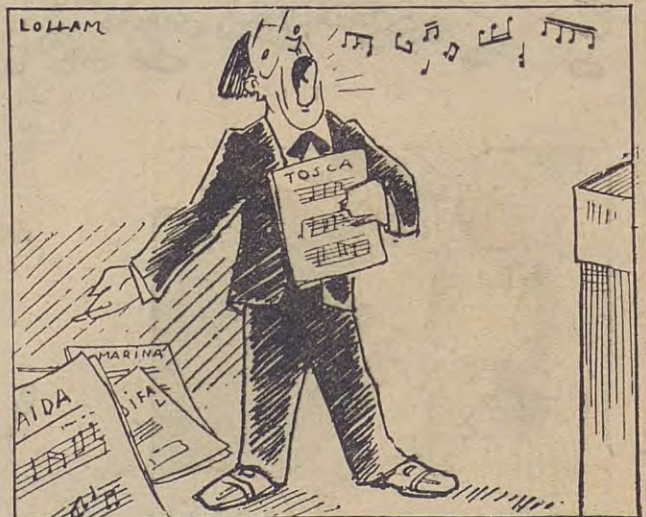
Rhttcowch.—A la joveçana edat de 33 anys, ha mort el celebrat pintor Paff-Paff, quan degut a les seves dots artístiques li somreia un lluminós horitzó.



Castellví de la Mandra.—Amb motiu d'unes disputes hagudes entre els socis del Club Galvana, el president es va veure obligat a plantar en mig del carrer el soci senyor Gandul.



Pinyaseca (per tartana).—Ha estat acusat un obrer per maltractar la seva muller; en sa disculpa ha dit que va fer-ho en un moment d'engegament, perquè la seva dona té una llengua molt llarga.

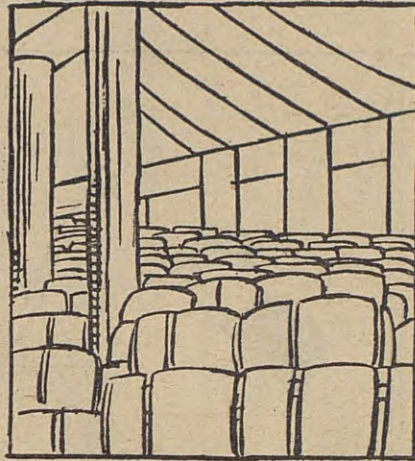


... després d'un detallat interrogatori, el criminal Menjafetges s'ha vist obligat a cantar-ho tot.

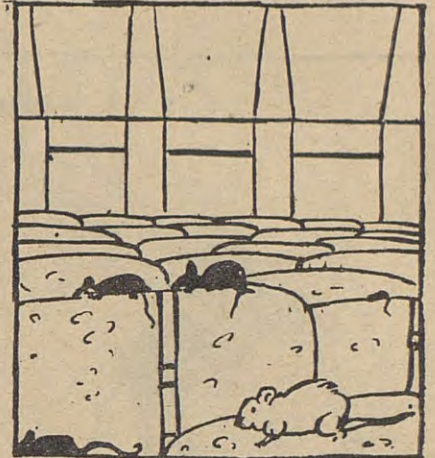
Cercant tres peus al gat



Quatre negociants xinesos fundaren una Societat per adquirir cotó...



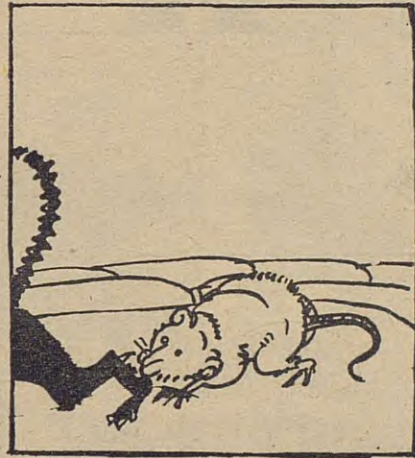
i en tancaren mil bales en un gran magatzem, esperant que pugés el preu.



Però el magatzem estava infestat de rates que rosegaven el cotó i les arpilleres.



Els quatre negociants adquiriren un gat, acordant que cadascú tenia dret a una pota de l'animal.



Una rata mossegà el gat en una pota i l'amo d'ella l'hi embenà i xopà les benes amb oli.



El gat passà massa prop del foc, l'oli s'encengué i la bèstia corrent, calà foc al cotó.



Els tres xinesos increparen el seu soci: —La pota que ha incendiat el magatzem era la teva. Has de pagar!



L'assumpte anà al tribunal i el Mandarí donà la següent sentència:

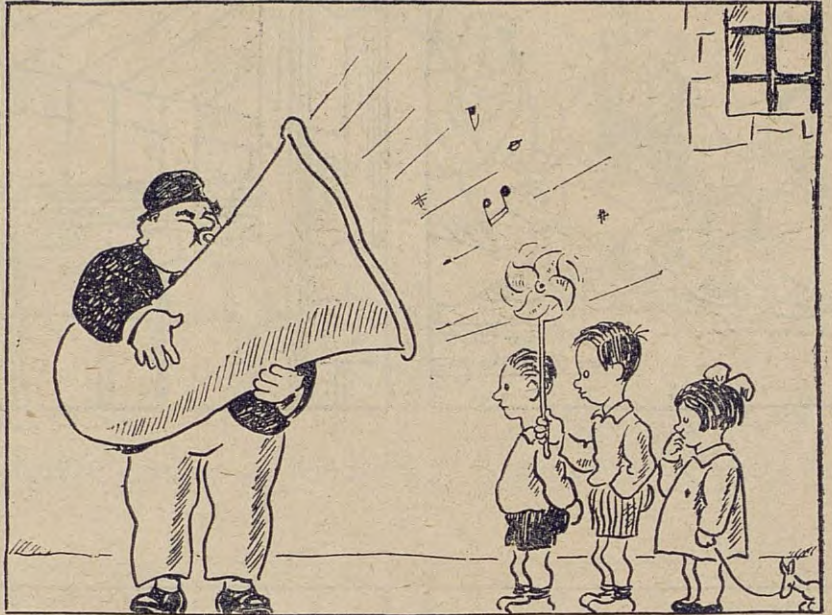


—El gat no podia servir-se de la pota ferida i ha corregut entre el cotó amb les altres tres. Els amos de les tres potes bones han d'indemnitzar el seu company.

De com un molí de vent --- pot fer passar un mal moment



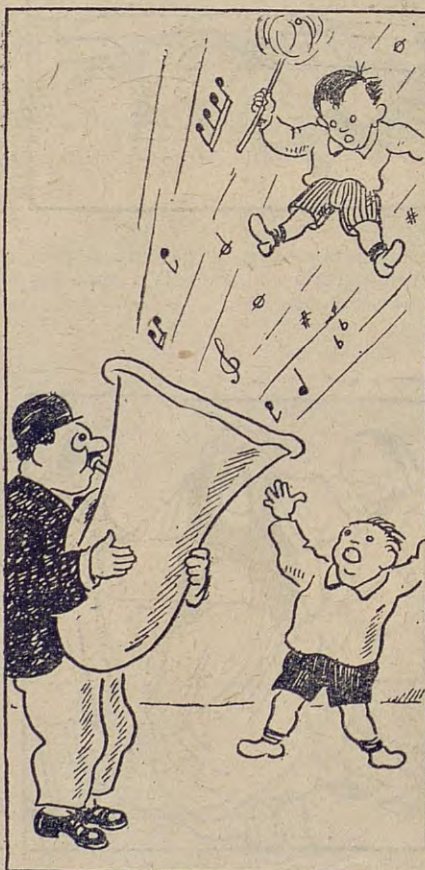
En Prudenci Camaluf és un músic de molt buf.



Una colla de marrecs escolten els esbufecs.



El nen del molí de vent se'n va al cel en un moment.

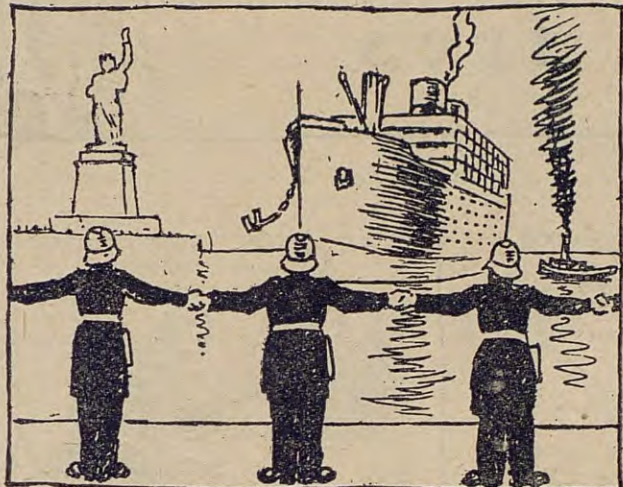


Quan el músic se n'adona diu:—Sí que l'he feta bona!



Però el mateix instrument efectua el salvament.

Les Històries de l'oncle Joan



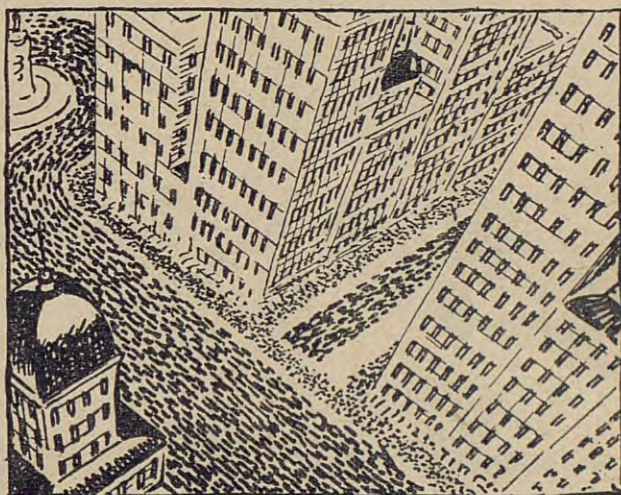
La verola és una malaltia que fa molta por. Per això a Nord-Amèrica, quan arriba un vapor, ja l'espera un cordó sanitari rigorós que no deixa passar cap viatger que no tingui conforme el certificat de revacunació.



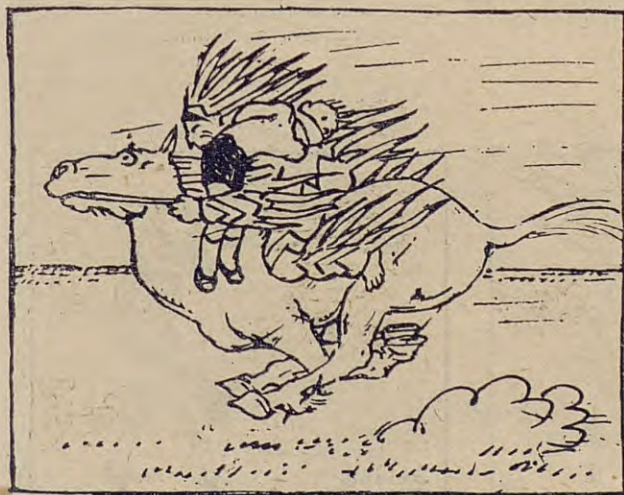
L'amic M. havia d'anar amb la família a viure a Nova York. Per tant, era precis que fes revacunar el seu filllet, i perquè es deixés punxar sense protesta, va inventar-se una història:



—Mira—va dir-li—el viatge que anem a fer és llarg i ple de perills. El que salta més a la vista és el de naufragi. Si aquest cas arribava, podies veure't separat de nosaltres qui sap si per molts anys...



Tants, que potser després ja no ens coneixeríem ni et coneixeríem! Sense això, podríem perdre't al mateix New York, ciutat de circulació tan enorme, com has vist en les pel·lícules.



Podries ésser regrestat per un pell-roja, com també has vist al cinema! Per tot això, els papàs que porten llurs filllets als Estats Units els fan una marca en el braç.—Sí, sí—va dir el nen, romànticament engrescat—, poseu-me la inicial, una M.



Però, nois, quan va arribar el moment de fer-ho, i el pobre nano va sentir que la primera punxada feia tant de mal, va repensar-se: —No, no—va dir—, no vull una M; poseu-m'hi una I!

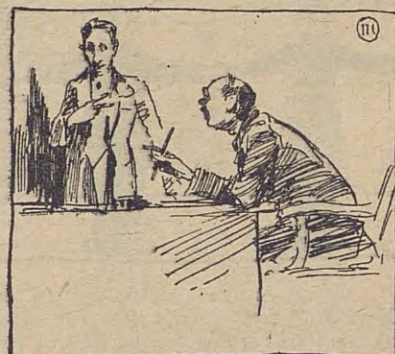
Dues o tres



I Hi havia un comerciant en terres de Moreria que un corresposnal tenia al poble de Tetuan.



II La muller li demanà al comerciant una mona i ell per contentar sa dona a Tetuan l'encarregà.



III Volent que triar pogués la que li agradés millor, en demanà, el bon senyor, a l'amic, dues o tres.



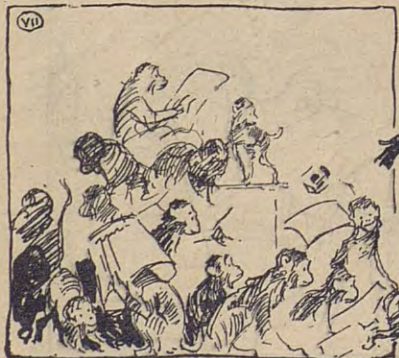
IV Dues o tres ho escriví en xifres, l'atabalat! i restà tot admirat el seu amic quan llegí:



V —Amic meu, per a persones a qui porto voluntat m'heu de trametre aviat unes 203 mones.



VI Quedà amoïnàt l'amic, però amb ganes de servir aviat va reunir les mones amb molt fatig.



VII Una caravana gran de vint-i-un dromedari portà el nombre extraordinari de símies de Tetuan.



VIII Quan el comerciant veié vení aquell circ ambulànt una enrabiada gran contra el seu amic prengué.



IX Mentrestant, la seva dona també tota enrabiada li cridava amb veu irada: «Si havia agafat la mona!»

Llavors de discòrdia

EL doctor Faluga era un homenet menut i cridaner com ell sol. Això d'ésser cridaner no hauria estat un defecte molt gros si no s'hi hagués afegit una avarícia enorme i un mal cor com pocs n'hi havia.

El doctor tenia un xofer, un pobre home que era la víctima propiciatòria de l'irascible homenet. No content amb fer-lo treballar fins a altes hores de la nit conduint l'automòbil a visitar malalts, després al matí, mentre el doctor dormia, el pobre xofer havia de netejar el cotxe i si ja era net havia



—Aquest barret us està estupendament.

—Sí, però ¿què faré quan les orelles se'm cansin?

(De *Sondagsnisse Strix*)

de cuidar el jardí del doctor, tallar a mida les cledes de xipré retallat, afaitar l'herba de terra perquè quedés llisa com un camp de futbol en vigílies d'un partit de màxima emoció, recollir les fulles seques, arrancar les herbes sobreres, etc., etc. I encara que ja hagués acabat la feina, pobre d'ell que en sortir el doctor el trobés sense fer res, perquè, a més de renyar-lo, s'inventava una tasca ben feixuga per fer-l'hi fer com a càstig.

El pobre Pagès, que així es deia el xofer, tenia una filla, i una altra i una altra i tres fills més, i muller i sogra i tots els havia de mantenir amb dotze duros a la setmana que li donava el seu amo. Per això, quan sentia dintre seu un moviment de revolta, cuidava a ofegar-lo per tal de no perdre el pa de la família.

Perquè li hauria estat molt difícil trobar una altra col·locació. Feia alguns anys que, quan era xofer de taxi, va atropellar un home i el van despatxar. Llavors el doctor Faluga el va llogar a baix preu per explotar-lo, sabent bé prou que altrament no hauria trobat feina enlloc i que no tindria més remei que acceptar les seves condicions. I a més a més, l'ensurt que el pobre Pagès va rebre en la desgràcia el convertí, d'home valent i decidit que era, en un pobre nerviós que no s'atrevia a res... ni a cercar-se altra feina per lliurar-se del doctor.

L'única distracció d'en Pagès era un lloro que feia molts anys li havia dut d'Amèrica un seu cunyat que era contramestre d'una fragata. Aquest lloro tenia un extensiu vocabulari que hauria fet volar les fulles del Calendari del Bon Mot i l'usava en tota ocasió.

Fins que un dia, la muller i la sogra d'en Pagès li van dir formalment que o els treia el lloro de casa o el farien amb arròs.

Consternat el pobre Pagès agafà el lloro i se l'endugué ben engabiats a la torre del seu amo i l'amagà en un recó del garage.

Aquell matí el doctor Faluga tingué ganes de donar un passeig per carretera i no tornaren a casa fins a quarts de tres, quan ja tothom havia dinat i el pobre xofer s'estava morint de gana. Però abans d'arribar a la seva torre el doctor el féu deturar davant de la d'un veí, el qual prenia cafè a l'ombra d'un cedre ornamental.

—Bon dia, capità Trinqueta, ¿com va el seu jardí?

—Moltes herbotes, ja ho veu, doctor.

—Ah, doncs el meu està esplèndid. El meu xofer el cuida i ja es guardarà ell bé prou de deixar-hi sortir cap herbot!

I somrient amb aire de triomf el doctor arribà a casa seva.

El xofer es disposava a dinar en un recó del garage, quan el seu lloro l'advertí:

—*Lorito no tiene na!*

—¿Què et passa ara?

—*Lorito no come!*

—Ah, vatua! Se li han acabat els cigrons! ¿Què et donaré ara?—I deixant allà el seu dinar, corregué a cà l'adroguer a comprar un quilo de panís, escaiola i llavor de nap ben barrejats.

—Amb això per ara ja anirà tirant—pensà—; demà li faré bullir cigrons.

En tornar cap a la torre del doctor, li sortí al pas el capità Trinqueta.

—Escolteu, Pagès, el vostre cunyat que era contramestre a la meua fragata, em va parlar de vós l'altre dia. ¿Voleu venir a treballar a casa? De moment no us podré donar més que quinze duros a la setmana i estada franca a la caseta que hi ha al fons del jardí. Més endavant ja veurem. El que jo vull és que el meu jardí estigui millor que el del doctor...

En Pagès, quasi plorant d'alegria acceptà l'oferta i corregué a despatxar el doctor Faluga.

En entrar a la torre va sentir un gran terrabastall. El doctor acabava de descobrir la gàbia del lloro.

—Lloros a casa meua, eh! Ja et donaré lloros!

D'una revolada estellà la gàbia, i el lloro, després de mossegar-li un dit, s'envola dalt la palmera, cridant:

—*Así te coja un tranvía por medio!*

En Pagès, consternat, es posà a cridar la bestiola, oferint-li el gra que duia, però el doctor li cridà:

—Au, a treballar, i deixa't de lloros!

—No vull—féu simplement en Pagès.

—Com, que no vols!—exclamà el doctor, verd de ràbia.

—Que no vull treballar més per vostre. Passi-ho-bé.

I així que el lloro hagué acudit a picar les llavors que ell li oferia, se n'anà de pressa a posar-se a les ordres del capità Trinqueta.

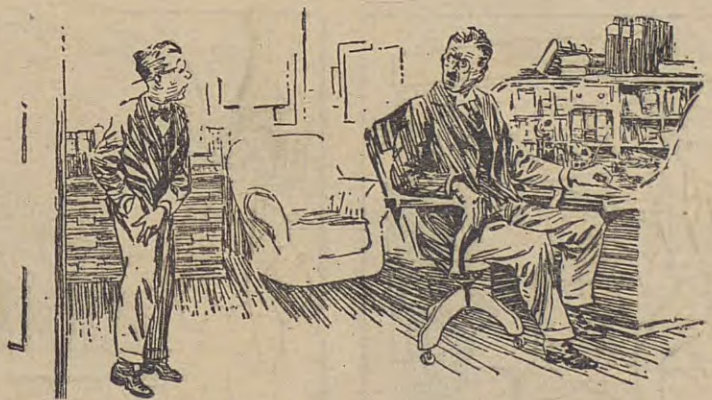
—Sobretot—li digué aquest—que el meu jardí faci més goig que el del doctor Faluga.

—Serà fàcil—féu en Pagès rient.—Abans de sortir de casa seva li he semblat un quilo de menjar d'ocell entre les herbes. Veurà d'aquí a vuit dies quina brotada d'herbei!

ENDEVINALLA

L'oncle Pau i l'oncle Pere i la tia Ancuernasió han baixat a Barcelona a veure l'Exposició. I el seu nebot que els va a rebre amb molt goig sense alegria els diu:—S'assemblen als vidres de la meua galeria. Els dos homes i la dona es posen a rumiar i diuen:—No sabem veure en què ens podem assemblar. —Està clar que s'hi assemblen, ho entendran en pocs moments: els vidres de què els parlava són com vostès *tres-parents*.

G. D'O.



—Aquí falta una pesseta i només tu i jo tenim la clau!

—Posem'hi dos rals cada u i no en parlem més.

(De *The Humorist*)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Continuen visitant
nostra Exposició tan gran.



—M'han dit que era colossal
veure el Palau Nacional.



Han tingut sort d'encertar
l'hora que no cal pagar.



—Eren invencions molt grans
les banyeres dels romans!



—Essa pequerre, vol dir:
«Sogra, no et moguis d'aquí.»



—Al qui agafava la mona
li posaven la corona.



—Es un Greco genial.
—Sí, però sembla malalt.



—Valdrà més que ens en anem
perquè res no hi entenem.



Cercant frondosos recons
surten al Parc d'Atraccions.



I un faquir que els ha filat
llur pervindre ha endevinat.